

2021

Sborník 47. ročníku trampské literární soutěže

Na vandru s Deanem

Osobák směr Tanvald už netrpělivě postával vedle perónu na hlaváku v Praze a za minutu měl odjíždět. Já jsem jako pitomec koukal na hodiny, jejichž ručička se blížila k času odjezdu a modlil se, aby se na nástupišti zjevil Anděl. Jak už jsem věděl, tak Anděl vždycky chodil s tím svým obrovským báglem na poslední chvíli. Už jsem ztrácel naději, že ho ještě vůbec uvidím, když se vynořil z podchodu a clonil si oči před sluncem, co hladilo dlažbu pod jeho zablácenými botami. Zvedl jsem ruku, abych na sebe upozornil. Po zmateném rozhlížení taky zvedl ruku a rozběhl se ke mně. Na zádech mu poskakoval ten jeho slavný obrovský bágl.

„No ahoj. Už jsem čekal, že jedu sám.“ Zalomil jsem mu palec a poplácal ho druhou rukou po batohu.

„Dole byla další parta, co mě nutila se s nima napít.“

Akorát jsem ho chtěl poplácat po rameni a udělat mu cestu do vlaku. Jakmile jsem ale natáhl ruku ke dveřím, tak ozvalo cvaknutí zámku a vlak se dal do pohybu. A můj bágl na sedačce s ním. Podíval jsem se na Anděla a zpátky na odjíždějící vlak.

„Do prdele...“ vydechl jsem a stiskl Andělovo rameno pevněji. „Moje věci jsou v tahu! I s ešákem, co tahám od prvního čundru!“

Setřásl z ramene mojí ruku a nezaujatě se podíval na koleje, kde v tunelu mizel vlak. Začal jsem naštvaně chodit sem a tam po perónu a proklínal Anděla za to, že nemohl alespoň dneska přijít v čas.

„Co budeme dělat?“ zeptal se, když položil bágl na lavičku a sám si ochranitelsky stoupl nad něj.

„Já se napiju a ty zjisti, jak dostanu své věci zpátky,“ vVytáhl jsem placatku, co jsem měl naštěstí s drobnýma na pivo v bundě. To nám ten víkend pod širákem pěkně začal. Plácl jsem sebou vedle Anděla na lavičku.

„To když jsem jezdil na čundr s Deanem,“ začal se svou oblíbenou průpovídkou, „tak vlaky jen tak neodjeli, když si v nich měl batožinu.“

„To bylo v době, kdy ještě vlaky jezdili na páru a uhlí,“ zavrčel jsem z pod klobouku, co jsem si stáhl do ksichtu, abych se na něj nemusel dívat.

„Jak si pokročil s tím, jak dostanu zpátky bágl?“

Netrpělivě jsem do něj strčil, abych ho donutil se podívat na bezpečáka v oranžové vestě. Anděl se probral z transu, hodil si bágel na záda, mě s ním praštil do hlavy a ramene, a vydal se za chlapem. Spolkl jsem nadávku a raději zavřel oči, abych si představil, jaký by to bylo ležet takhle na trávě a čumět do korun stromů. Teď jsem měl nad hlavou jenom střechu nádražní haly a hnusné městské sluníčko mě šimralo do tváře. Anděl se nade mnou zjevil jako skutečněj anděl a koukal na mě bez mrknutí oka. Abych řekl pravdu, tak tohle mě na něm pořád trochu děsilo, ale kdo jsem, abych si vybíral jinýho kámoše na čundr?

„Jak to vypadá? Dostanu někdy své věci zpátky?“

Podrbal se pod šátkem, co měl na čele. „Chce vědět, jakou cenu ty věci měly. Aspoň přibližnou.“

„Nevyčíslitelnou!! Stačí? Nebo mám podat popis toho, že jsem tam měl půl kila uzeního na večer?“ Zvedl jsem se a rozhodil rukama. „A co to další. Cigára a flaška fernetu. Co všechno by chtěli do psích náušnic vědět?!“

„Jenom chtěli vědět, zda nehledaj tašku se špinavým prádlem...“ odpověděl opatrně Anděl a já měl před očima rudo. Chtěl jsem se vrhnout na bezpečáka holýma rukama. Moje kudla totiž byla v kapse batohu.

Tak jim vyříd', že sakra práce nehledaj!“

„Že jsme radši nejeli později...“ povzdechl si Anděl. „To když jsem jezdil na čundr s Deanem, tak bylo všechno jednodušší.“

Popadl jsem ho za košili. „Když si jezdil s Deanem, tak neujížděly vlaky, protože měly hodinu zpoždění.“

Poplácal mě po ruce a usmál se. „Radši se znovu napij. Les neuvidíme celej víkend. Tyhle obíhačky po celým nádraží budou očištec. To když jsem jezdil na čundr s Deanem, tak se nám to nikdy nestalo. Vždycky jsme měli oba všechno.“

Hlavou se mi prohnala myšlenka, že ho pošlu prvním vlakem za svojí bagáží. Jenže další vlak jel až za dvě hodiny a tak dlouho jsem s ním prostě nemohl čekat. Jinak bych ho posadil na první rychlík do Bratislavy a zavřel ho v kupé. S tím jeho báglem by se tam měli jako v pokojíčku.

„Ehm? Pane?“

Pustil jsem Anděla a ohlédl se na muže s telefonem u ucha.

„Patří vám ten obrovskej batoh, co jede na Tanvald?“

Přikývl jsem.

„Mám jim vyřídit, aby vám ho vyhodili někde na nádraží, abyste si ho mohl vyzvednout?“

„To by bylo nejlepší.“

„Prej hned za Prahou spadl na sedačku a z batohu vytekla nějaká tekutina. Takže zaplatíte čištění té sedačky.“

„Můžu si pro něj dojet do Turnova?“

Muž přikývl a něco řekl do telefonu. „Další spoj jede za dvě hodiny. Batoh bude na nádraží. Ptejte se u výdeje jízdenek a připravte si peníze na zaplacení.“

A tak se stalo, že jsem za dvě hodiny společně s Andělem seděl ve vlaku na Tanvald a poslouchal jeho řeči o tom, že když jezdil na čundr s Deanem, tak bylo to i tamto lepší než teď. Mně osobně dělaly starosti moje věci někde na nádraží smrdící fernetem, než jeho řeči. Za prvý toho Deana nikdo nikdy neviděl a za druhý poslouchat ho dýl jak hodinu, jak si stěžuje na všechno od politiky, přes blížící se dovolenou, až k tomu, jak zase budu falešně zpívat u ohně, mě přivádělo k myšlence, že jsem měl jet raději sám.

„Příští stanice Turnov,“ oznámil konečně ženský hlas z repráků nad našimi hlavami. Radostí bych začal tancovat, ale to by si Anděl, co konečně zmlkl a koukal z okna, mohl vyložit špatně.

Nedočkavě jsem vyhlédl ven z okna, abych se mohl ujistit, že budova, ke které se pomalým kodrcavým tempem blížil vlak, je skutečně nádraží v Turnově. Na fasádě skutečně visel modrobílý nápis T U R N O V.

„Dělej!“ houkl jsem na Anděla, co si nahazoval bágel na záda a skoro s ním srazil stařenku, co šla uličkou. „Musíme okamžitě k lístkům a potom už to valíme do lesa!“

Vytáhl jsem ho z vlaku a rozběhl se přes koleje do žlutého baráku. Přiřítíl jsem se k okýnku, za kterým seděla blondýnka.

„Jsem tady pro ten bágel,“ vyhrkl jsem na ní.

Nejdřív se na mě divně podívala a potom se podívala vedle sebe na zem, kde byl můj bágel a pod ním se tvořila louže smrdící jako fernet.

„Otevřu vám dveře a vy si tu ohavnost vezměte, ale nejdřív podepište tohle.“ Strčila mezerou pod přepážkou lístek s účtem za čištění vlaku.

Tak vysokou sumu jsem naposledy viděl minulej měsíc na účtu z hospody, když jsem byl s jinýma kámošema sjíždět Berounku. Hodil jsem našťvaný pohled za sebe na Anděla, co se na blondýnku pitomě zubil.

Podepsal jsem papír a přidal k němu skoro celý obsah peněženky. Výměnou za to jsem dostal svůj bágel, který byl pěkně promočený fernetem a smrděl jako celá hospoda.

„Když jsem jezdil na čundr s Deanem, tak nikdo nedělal nic z toho, když jsme ve vlaku něco vylili.“

Spolkl jsem poznámku o tom, že to byli koženkové sedačky, co stačily setřít a stejně už dávno smrděly vším možným. Nahodil jsem radši batoh na záda a vyrazil rychle z nádraží. Příště už jedeme jenom busem.

Společně s Andělem jsme stáli zase na tom prokletém hlaváku v Praze. Zalomil jsem mu palec a poplácal ho po rameni.

„Až na ten začátek, tak to byl dobrej víkend,“ řekl jsem mu. „Ale víš, co mi vrtá palicí?“

„Co?“ vyvalil na mě oči a upravil si jednou ruku popruh na báglu.

„Hele, kdo byl ten tvůj Dean? Kluci nikoho takovýho neznaj a myslí si, že jsi trochu...“ Naznačil jsem, že má o kolečko víc.

Anděl se hrdě usmál a poplácal svůj obří bágel. „No přece můj starej bágel.“ Poplácal mě po mým smradlavým báglu a během chvíle se ztratil mezi masou vystupující z rychlíku.

„No tak ahoj...“ Zamumlal jsem za ním.

A od té doby zásadně jezdím na čundry jenom s Andělem a zásadně mu říkám vlak, co jede dvě hodiny před tím, než máme skutečně jet. Vždycky na nástupišti vyhlížím jeho šátek a jeho novej bágel, kterej, jak mi na dalším čundru prozradil, se jmenuje Samuel.

3. místo – Próza do 23 let – Linda Kastlová (Holýšov)